

дошелъ, и начяльникътъ ме повика. Отговорихъ му, като се надъвахъ, че не ще бжде сърдитъ да прикаже съсъ мене нѣкои нѣравствени идеи; измаменъ бѣхъ. Единъ просташки умъ не рачи никакво сериозно разсѣждане: съзрѣ ли истината, може да захвали малко, нѣ не закѣснява да ся отблѣсне, защото като не му иде отрѣжки да противостои на желанъето да се отличава, залавя се за съмнѣванъето и за присмиванъето.

Попита ме послѣ да ли сжмъ въ затворъ за дългове.

« Нѣ.

« — Да не сте обвинени за измама? искамъ да кажѣхъ обвинени по погрѣшка.

« — Обвиняватъ ме за съвсѣмъ друго нѣщо.

« — За любовна работа ли?

« — Нѣ.

« — За убийство ли?

« — Нѣ.

« — За карбонаризмътъ ли?

« — Това е то.

« — А какви сж карбонаритѣ?

« — Толкозъ малко ги познавамъ, щото ми е не възможно да ви го раскажѣхъ.»

Единъ секундино, разгнѣвенъ, доде да ни прикѣсне приказката; и, слѣдъ като нахока съсѣдитѣ ми, обрнѣ се на мене, не щѣ кажѣхъ съсъ важността на единъ сбиръ, а на единъ господаръ; каза ми: «Не ви ли е срамъ, господине, не ви ли е страхъ да говорите съсъ съкакви хора? Не знаете ли четий сж вълхви!» Зачервихъ се, и не закѣснѣхъ да си намѣрихъ криво самъ си за това смѣщенъе; защото ми се струва чи да приказува човѣкъ съсъ злочести по-малко е срамотно отъ колкото има добрина.